

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 272/05-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. O., bytom B., a MVDr. R. P., bytom R., toho času bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv a slobôd zaručených v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II v konaniach vedených pod sp. zn. 18 C 49/03 a 12 C 255/01, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 115/00, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. P. O., a MVDr. R. P. v časti týkajúcej sa namietaného porušenia ich základných práv a slobôd zaručených v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 49/03 o d m i e t a ako oneskorene podanú.

2. Sťažnosť Ing. P. O., a MVDr. R. P. v časti týkajúcej sa namietaného porušenia ich základných práv a slobôd zaručených v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 255/01 a postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 115/00 **odmieta** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

3. Sťažnosť Ing. P. O., a MVDr. R. P. v časti týkajúcej sa namietaného porušenia ich základných práv a slobôd zaručených v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 **odmieta** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2005 podaná sťažnosť z 24. júna 2005 Ing. P. O., bytom B. (ďalej aj „sťažovateľ 1“) a MVDr. R. P., bytom R., toho času bytom B. (ďalej aj „sťažovateľ 2“), zastúpených advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv a slobôd zaručených v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II v konaniach vedených pod sp. zn. 18 C 49/03 a 12 C 255/01, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 115/00, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004.

Právna zástupkyňa sťažovateľov 1 a 2 uviedla, že 20. marca 1996 bola medzi S., a. s., ako poisťníkom a U., a. s., ako poisťiteľom uzatvorená poisťná zmluva č. 1010000367 (ďalej

len „poistná zmluva z 20. marca 1996“), predmetom ktorej bolo dojednanie skupinového životného poistenia pre prípad smrti a dožitia s poistnou dobou 3 roky a poistným plnením 2 000 000 Sk vrátane podielu na výnosoch z poistných rezerv (v prípade dožitia) v prospech tretích osôb (riadiacich pracovníkov S., a. s.). Sťažovatelia 1 a 2 požiadali poisťiteľa o plnenie z poistnej zmluvy po 21. marci 1999. Pretože ich žiadosti o plnenie neboli akceptované, domáhali sa uspokojenia uplatnených práv žalobou na súde.

Sťažovateľ 1 podal 2. augusta 2000 na Okresnom súde Bratislava I žalobu proti poisťiteľovi a poisťníkovi, ktorou sa domáhal alternatívne plnenia z poistnej zmluvy z 20. marca 1996 alebo náhrady škody (poisťiteľ a poisťník uzavreli 4. marca 1999 dohodu o zrušení poistnej zmluvy z 20. marca 1996). Konanie bolo vedené pod sp. zn. 18 C 115/00.

Sťažovateľ 2 podal 25. júna 2001 na Okresnom súde Bratislava II žalobu proti poisťiteľovi a poisťníkovi, ktorou sa domáhal určenia platnosti poistnej zmluvy z 20. marca 1996, ako aj plnenia z poistnej zmluvy z 20. marca 1996. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 12 C 255/01.

Právna zástupkyňa sťažovateľov 1 a 2 uviedla, že tak Okresný súd Bratislava I v konaní sp. zn. 12 C 255/01, ako aj Okresný súd Bratislava II v konaní sp. zn. 18 C 115/00 spôsobovali prieťahy. Následne poisťník – S., a. s., podala na Okresnom súde Bratislava II proti poisťovateľovi (po zmene obchodného mena – W., a. s., ďalej len „poisťovateľ“) žalobu o určenie neplatnosti poistnej zmluvy z 20. marca 1996. Žaloba bola podaná 24. marca 2003. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 okrem iného určil, že poistná zmluva z 20. marca 1996 uzavretá medzi S., a. s., a poisťovateľom je neplatná. Sťažovateľ 2 sa počas konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 49/03 podaním z 10. októbra 2003 domáhal vstupu do konania „ako vedľajší účastník“ na strane žalovaného. O jeho návrhu Okresný súd Bratislava II vôbec nerozhodol, vysporiadal sa s ním iba v odôvodnení rozsudku zo 17. marca 2004.

Vzhľadom na tieto skutočnosti podali sťažovateľ 1, ako aj sťažovateľ 2 podnety generálnej prokuratúre, ktorými sa domáhali podania mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 49/03. Generálny prokurátor mimoriadne dovolania nepodal, o čom orgány prokuratúry upovedomili sťažovateľa 1 dňa 25. apríla 2005 a sťažovateľa 2 dňa 21. júna 2005.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 nadobudol právoplatnosť 12. júla 2004. Okresný súd Bratislava I následne rozsudkom č. k. 18 C 115/00-255 z 21. decembra 2004 zamietol žalobu sťažovateľa 1. Rozsudkom č. k. 12 C 255/01-85 z 18. januára 2005 Okresný súd Bratislava II zamietol žalobu sťažovateľa 2 v časti týkajúcej sa uplatneného nároku na plnenie z poistnej zmluvy z 20. marca 1996 a v časti týkajúcej sa návrhu na určenie platnosti poistnej zmluvy z 20. marca 1996 konanie zastavil. Podstatným z hľadiska meritórneho rozhodnutia oboch súdov v právnych veciach sťažovateľov 1 a 2, bol pritom právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 o predbežnej otázke týkajúcej sa platnosti poistnej zmluvy z 20. marca 1996.

Sťažovatelia 1 a 2 namietajú, že im postupom Okresného súdu Bratislava II bola odňatá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, keď poisťník – S., a. s., podal na Okresnom súde Bratislava II proti poisťovateľovi žalobu o určenie neplatnosti poistnej zmluvy z 20. marca 1996 výlučne z toho dôvodu, aby prejudikoval výsledok sporov, v ktorých sa sťažovatelia 1 a 2 domáhali plnenia na základe poistnej zmluvy z 20. marca 1996 a v ktorých boli účastníkmi na strane žalovaných tak poisťník, ako aj poisťovateľ, o čom musel mať Okresný súd Bratislava II vedomosť. Sťažovateľovi 2 bola navyše odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že o jeho podaní z 10. októbra 2003, ktorým sa domáhal vstupu do konania na strane žalovaného, okresný súd nerozhodol. Okresný súd Bratislava II si musel byť vedomý, že takýmto postupom dôjde k znevýhodneniu postavenia sťažovateľov 1 a 2 v prebiehajúcich konaniach, v ktorých sa domáhali plnenia na základe poistnej zmluvy z 20. marca 1996 a určenia jej platnosti (sťažovateľ 2).

Sťažovatelia 1 a 2 tvrdia, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004, ako aj jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Bratislava II v označenom konaní, ale aj rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 18 C 115/00-255 z 21. decembra 2004 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 12 C 255/01-85 z 18. januára 2005 boli porušené ich základné práva zaručené v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 ústavy.

K námietke porušenia označených základných práv generálnou prokuratúrou sťažovatelia 1 a 2 uviedli, že po tom, ako sa dozvedeli o rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004, podal každý z nich samostatne podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (sťažovateľ 2 aj opakovane, pričom okrem iného namietal, že postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 18 C 49/03 v súvislosti s jeho podaním z 10. októbra 2003 mu bola odňatá možnosť konať pred súdom). Podnetom sťažovateľov 1 a 2 na podanie mimoriadneho dovolania však nebolo vyhovené, čo bolo sťažovateľovi 1 oznámené listom Krajskej prokuratúry Bratislava č. Kc 2035/05-18 z 21. apríla 2005 (doručeným jeho právnej zástupkyňi 25. apríla 2005) a sťažovateľovi 2 listom Krajskej prokuratúry Bratislava č. Kc 2209/04-23 z 5. januára 2005 a listom generálnej prokuratúry č. VI/2 Pz 93/05-25 z 10. júna 2005 (doručeným jeho právnej zástupkyňi 21. júna 2005).

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovatelia 1 a 2 v konaní pred ústavným súdom domáhali rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II v konaniach vedených pod sp. zn. 18 C 49/03 a 12 C 255/01, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 115/00, ako aj postupom generálnej prokuratúry v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 12 C 255/01-85 z 18. januára 2005 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 18 C 115/00-255 z 21. decembra 2004.

II.

1. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Sťažovatelia 1 a 2 tvrdia, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004, ako aj jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Bratislava II v označenom konaní boli porušené ich základné práva zaručené v čl. 46, v čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 ústavy, a to v dôsledku odňatia možnosti domáhať

sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, keď poisťník podal na Okresnom súde Bratislava II proti poisťovateľovi žalobu o určenie neplatnosti poisťnej zmluvy z 20. marca 1996 účelovo – iba z toho dôvodu, aby prejedlikoval výsledok sporov, v ktorých sa sťažovatelia 1 a 2 domáhali plnenia na základe uvedenej poisťnej zmluvy a v ktorých boli účastníkmi na strane žalovaných tak poisťník, ako aj poisťovateľ, o čom musel mať Okresný súd Bratislava II vedomosť. Sťažovateľovi 2 bola navyše odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že o jeho podaní z 10. októbra 2003, ktorým sa domáhal vstupu do konania na strane žalovaného, okresný súd nerozhodol. Okresný súd Bratislava II si musel byť vedomý, že takýmto postupom dôjde k znevýhodneniu postavenia sťažovateľov 1 a 2 v prebiehajúcich konaniach, v ktorých sa domáhali plnenia na základe poisťnej zmluvy z 20. marca 1996 a určenia jej platnosti.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľov 1 a 2, ako aj z obsahu k nej pripojených listinných dôkazov (vrátane kópie napádaného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II zo 17. marca 2004 opatreného tzv. doložkou právoplatnosti) vyplýva, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 nadobudol právoplatnosť 12. júla 2004.

Sťažovatelia 1 a 2 sa na ústavný súd obrátili sťažnosťou z 24. júna 2005 podanou osobne v podateľni ústavného súdu 27. júna 2005, t. j. po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti napádaného rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu ich základných práv. O existencii uvedeného rozhodnutia (ako aj namietaných dôvodov jeho protiústavnosti) sa pritom sťažovateľ 2 musel dozvedieť v období do 22. novembra 2004, keď podal prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti tomuto rozsudku. Sťažovateľ 1 sa musel o

existencii uvedeného rozhodnutia dozvedieť v období do 16. februára 2005, keďže v uvedený deň taktiež podal v tejto veci prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Sťažovatelia sa teda na ústavný súd obrátili oneskorene (po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov) aj pri zohľadnení skutočnosti, že ako subjekty, ktoré neboli bezprostredne účastníkmi konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 49/03, sa mohli o skutočnostiach, na základe ktorých namietajú porušenie svojich základných práv v tomto konaní, dozvedieť s určitým časovým odstupom.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

V čase, keď sa sťažovatelia 1 a 2 domáhali ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy namietajúc protiústavnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 vrátane jemu predchádzajúceho postupu Okresného súdu Bratislava II v označenom konaní už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

V danej situácii nepovažoval ústavný súd za právne významné pre okamih začatia plynutia zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde okamihy doručenia oznámení orgánov prokuratúry sťažovateľom o tom, že generálny prokurátor na základe nimi podaných podnetov mimoriadne dovolanie proti označenému rozsudku nepodá (upovedomenie o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania), pretože podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (§ 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy

považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (obdobne napr. I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03, III. ÚS 254/04).

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

3. Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia 1 a 2 namietali porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 ústavy rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 18 C 115/00-255 z 21. decembra 2004 a jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Bratislava I v označenom konaní, ako aj rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 12 C 255/01-85 z 18. januára 2005 a jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Bratislava II v označenom konaní, dospel ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní k záveru o nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodovanie o nej v merite veci.

Sťažovatelia 1 a 2 sa obrátili na ústavný súd namietajúc ústavne nekonformný postup, ako aj následné meritórne rozhodnutia v sporovom konaní pred súdmi prvého stupňa.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Citované ustanovenie čl. 127 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich

základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z ústavnej kompetencie všeobecných súdov rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, ako aj preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon (čl. 142 ods. 1 ústavy), za súčasnej viazanosti sudcov ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy), ako aj z judikatúry ústavného súdu (napr. III ÚS 79/02) vyplýva, že nie je iba povinnosťou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd účastníkov konania. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti.

Vychádzajúc z uvedeného zbral ústavný súd do úvahy, že právna úprava občianskeho súdneho konania umožňuje sťažovateľom ako účastníkom (žalobcom) v jednotlivých označených konaniach napadnúť rozsudky súdov prvého stupňa odvolaním (§ 201 až § 227 OSP), a tak sa využitím uvedeného opravného prostriedku právne účinným spôsobom domáhať ochrany svojich práv pred príslušným odvolacím súdom vrátane požiadavky, aby sa súdy riešením predbežnej otázky platnosti poisťnej zmluvy z 20. marca 1996 opätovne zaoberali s poukazom na skutočnosť, že v rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 nejde o rozhodnutie podľa § 135 ods. 1 OSP, pričom sťažovatelia 1 a 2 neboli účastníkmi konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 49/03 (rozdielny okruh účastníkov, ako aj petit žalôb z hľadiska totožnosti predmetu konania) a nemohli sa tak k tejto právne významnej otázke procesne relevantným a právne účinným spôsobom vyjadriť.

Vzhľadom na tieto skutočnosti dospel ústavný súd k názoru, že sťažovatelia majú (resp. mali) v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv v prípade uznania ich argumentácie súdmi oprávnenými konať v ich veci.

Za daných okolností nie je daný ústavný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v označených konaniach do právomoci všeobecných súdov. Nevyužitie uvedenej možnosti ochrany svojich práv zo strany sťažovateľov nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich základných práv alebo slobôd. Uvedený princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy zároveň vylučuje možnosť paralelne sa domáhať ochrany svojich základných práv alebo slobôd v konaní pred všeobecným súdom, ako aj ústavným súdom (o daný prípad by išlo, ak sťažovatelia možnosť podať odvolanie využili).

Z uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

4. Ústavný súd predbežne prerokoval aj tú časť sťažnosti sťažovateľov 1 a 2, v ktorej namietali porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46, čl. 47 ods. 3 a v čl. 12 ods. 1, 2 a ods. 4 ústavy postupom generálnej prokuratúry v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004.

Ak sa občan obráti na generálneho prokurátora s podnetom na mimoriadne dovolanie, tak mu tým nevzniká právo, aby generálny prokurátor mimoriadne dovolanie podal, ale právo, aby orgány prokuratúry jeho podnet riadne vybavili (III. ÚS 42/04).

Sťažovateľ 1, ako aj sťažovateľ 2 podali podnety generálnej prokuratúre, ktorými sa domáhali podania mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 49/03. Generálny prokurátor mimoriadne dovolania nepodal, o čom orgány prokuratúry upovedomili sťažovateľa 1 listom Krajskej prokuratúry Bratislava č. Kc 2035/05-18 z 21. apríla 2005 (doručeným jeho právnej zástupkyňi 25. apríla 2005) a sťažovateľa 2 listom Krajskej prokuratúry Bratislava

č. Kc 2209/04-23 z 5. januára 2005 a listom generálnej prokuratúry č. VI/2 Pz 93/05-25 z 10. júna 2005 (doručeným jeho právnej zástupkyňi 21. júna 2005).

Obsah označených oznámení o odložení podnetov sťažovateľa 1, ako aj sťažovateľa 2 na podanie mimoriadneho dovolania svedčí o skutočnosti, že orgány prokuratúry sa vecou náležite zaoberali. Z odôvodnení ich stanoviska vyplýva, že podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 18 C 49/03-112 zo 17. marca 2004 nevyhoveli pre nesplnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 243e ods. 1 OSP (okrem iného aj podmienky, že ochranu práv a zákonom chránených záujmov sťažovateľov nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, poukazujúc na možnosť poskytnutia súdnej ochrany na základe odvolania proti prvostupňovému súdному rozhodnutiu v konaní o žalobe na plnenie z poisťnej zmluvy).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti (s prihliadnutím na dôvody uvedené v časti II bode 3 tohto rozhodnutia) nepovažuje ústavný súd spôsob a účinky vybavenia podnetov sťažovateľov 1 a 2 na podanie mimoriadneho dovolania orgánmi prokuratúry v danom prípade za nezlučiteľné s označeným čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2005